

ΒΙΒΛΙΟ ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΑΛΛΙΩΣ

«Διαβάζοντας αλλιώς... : Παναγιώτα Πλησή, «Αν η μαμά σου φοράει ένα καπέλο από σύννεφο που βρέχει»»

Λένη Ζάχαρη - 21 Ιουλίου 2019

εικονογράφηση: Αποστόλης Ιωάννου

1η έκδοση Αθήνα,

Κέδρος 2019,

112σ. – εικ.

21Χ14εκ

ISBN 978-960-04-5015-6

«Η μαμά μου φοράει για καπέλο ένα σύννεφο που βρέχει. Και το φοράει κάθε βράδυ. Σχεδόν. Νομίζω. Ξέρω πως δεν είναι σπάνιο, αλλά νομίζω πως δεν είναι και πολλές οι μαμάδες που φοράνε ένα καπέλο – σύννεφο που βρέχει.»

Κάπως έτσι η Ελπίδα, ένα κορίτσι των πρώτων τάξεων του Δημοτικού, μιλάει για τη μαμά της, για την πανέμορφη μαμά της, που αγαπάει πολύ. Αντιλαμβάνεται πως κάθε βράδυ, όταν εκείνη πηγαίνει για ύπνο, ή έτσι νομίζει η μαμά, φοράει το σύννεφο που βρέχει και ξεσπάει σε κλάματα.

Η Ελπίδα μ' έναν ορθολογισμό που θα θυμίσει σε όλους όσοι το διαβάσετε- ναι, ναι, να το διαβάσετε! Τα καλύτερα βιβλία για μεγάλους είναι αυτά που γράφονται για παιδιά!-θα σας θυμίσει, λοιπόν, είτε τα παιδιά σας είτε εσάς και τον αφοπλιστικά ξεκάθαρο τρόπο θεώρησης του κόσμου, προσπαθεί να λύσει το μυστήριο του καπέλου – σύννεφου που βρέχει.

Για τα παιδιά ένα συν ένα κάνουν μόνο δύο! Μπορεί να είναι μπαλόνια ή σοκολάτες αλλά αδιαμφισβήτητα κάνουν δύο! Μπορούν να ξεχωρίσουν τα σοβαρά από τα απλά πράγματα και σίγουρα δεν μένουν ανεπηρέαστα από τη ζωή μας, όσο κι αν θέλουμε να τα κρατήσουμε μακριά “για να τα προστατέψουμε”, με ψιθύρους, πνιγμένα δάκρυα μεταμεσονύχτια. Μισές κουβέντες με φίλους, σιωπηλούς κανγάδες με τους συντρόφους, εμμονές στη μοναξιά τάχα “θνσιαζόμενοι” γι' αυτά!

Η μικρή Ελπίδα είναι μια φωνή διαμαρτυρίας των παιδιών που λένε πως είναι παρόντα στη ζωή μας κι έχουν μάλιστα άποψη για τα “σοβαρά” ή τα “χαζά” πράγματα που μας κάνουν να κλαίμε και “να φοράμε καπέλα από σύννεφα που βρέχουν”.

Προβληματίζονται, αναρωτιούνται τι συμβαίνει και, κάποιες φορές, όπως η μικρή Ελπίδα, ψάχνουν τους λόγους ξεκινώντας μάλιστα από τα ίδια.

Η Ελπίδα, όπως όλα τα παιδιά, είναι ένα πλάσμα ευφρές, με παρατηρητικότητα, με μεθοδικότητα, γι' αυτό και αποφασίζει να γράψει ένα βιβλίο με όλους τους πιθανούς λόγους της δυστυχίας μέχρι να φτάσει στην απάντηση. Επιστρατεύει ακόμη και συνεργάτες! Τις φίλες της, τους ανθρώπους του “στενού περιβάλλοντος” που για κείνη είναι οι άνθρωποι από τους οποίους λαβαίνει αγάπη, φέρνει μνήμες και εικόνες καταχωνιασμένες στην άκρη του μυαλού... Κάπου πρέπει να υπάρχουν σοβαροί λόγοι που να συμβαίνουν και στη μαμά της! Γιατί σοβαροί λόγοι υπάρχουν, το ζήτημα είναι αν συμβαίνουν ...

Μαθαίνουμε μέσα από τις σκέψεις και τους μονολόγους ή διαλόγους της πως η οικογένειά της είναι μονογονεϊκή, γεγονός που σίγουρα προκαλεί σοβαρά προβλήματα στη μαμά κυρίως πρακτικά, όχι όμως τέτοια που να δικαιολογούν το καπέλο από σύννεφο που βρέχει και τα πρησμένα μάτια από κλάματα. Μας πληροφορεί πως η μαμά είναι δνσαρεστημένη και καταπιεσμένη από τη δουλειά της, πως δεν έχει σύντροφο, δεν έχει κανέναν να τη στηρίξει στο μεγάλο του παιδιού της εκτός από μια φίλη, την Κερασούλα, η οποία στα μάτια της μικρής Ελπίδας έχει περισσότερους λόγους να είναι δυστυχισμένη, ενώ μαθαίνουμε επιπλέον πως ζουν σ' ένα μικρό διαμέρισμα κι έχουν ένα ετοιμόρροπο αυτοκίνητο που γίνεται αιτία να καθυστερούν, η Ελπίδα στο σχολείο και η μαμά της στη δουλειά.

Έχουν όμως και μια θεία που τις αγαπάει και τις φροντίζει, καθώς και άλλους ανθρώπους που τις νοιάζονται... (ε, δεν θα σας τα γράφω κι όλα!!!)

Η ουσία βρίσκεται στο εξής: δεν υπάρχει πραγματικός λόγος για να φοράει συνέχεια η μαμά αυτό το καπέλο από σύννεφο που βρέχει!

Διαβάστε το μαζί με τα παιδιά σας! Θα δείτε πως μπορεί να σας αποκαλύψουν ότι κι εσείς κάποιες φορές αρπάξατε απ' την ντουλάπα αυτό το βροχερό καπέλο ενώ νομίζατε πως δεν σας έβλεπαν!

Επίκαιρο το βιβλίο καθώς περάσαμε και περνάμε μια δύσκολη εποχή κι ίσως άθελά μας είτε ξεσπάσαμε στα παιδιά μας είτε βυθιστήκαμε στο κλάμα και στην απελπισία αφήνοντάς τα με την απορία.

Το μήνυμά της συγγραφέως είναι ξεκάθαρο πιστεύω. Τα παιδιά, ανάλογα με την ηλικία τους, μπορούν να κατανοήσουν το μέγεθος των δυσκολιών μας. Είναι προτιμότερη η συζήτηση παρά ο αποκλεισμός.

Καλή ανάγνωση

(οι εικόνες έχουν ανελθεί από το διαδίκτυο)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Παναγιώτα Πλησή γεννήθηκε στην Αθήνα. Κατέχεται από την κατεχόμενη Ακανθού της Κύπρου. Είναι δασκάλα και έχει εργαστεί σε δημόσια δημοτικά σχολεία της Κύπρου και της Ελλάδας. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα θεάτρου και εκπαιδευτικού δράματος. Με αφορμή την εμπειρία της με αυτιστικό άτομο, τα τελευταία χρόνια ασχολείται συστηματικά με τον αυτισμό. Έχουν εκδοθεί τα βιβλία της “Κλέφτης ονείρων”, Κέδρος 2004 Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας Υπ. Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου, “Η τιμηλασάλη Πόλη Πόλη”, Κέδρος 2006, “Δεν είμαι τίρας, σου λέω!”, Κέδρος 2011 (ένα παιδικό βιβλίο για το σύνδρομο Άσπεργκερ) Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας Υπ. Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου Έπαινος Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, Βραχεία Λίστα Βραβείων Περιοδικού “Διαβάζω”, “Μα, μαμαπά, είναι χέλια!” 2014 Κέδρος, Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας Κύπρου, Μικρή Λίστα Βραβείων Αναγνώστη. Από το 2014 ασχολείται συστηματικά με τη συγγραφή και είναι εισηγήτρια σε σεμινάρια για εκπαιδευτικούς και φοιτητές. Από τις Εκδόσεις Πατάκη κυκλοφορεί το πρώτο από μια σειρά βιβλίων για τον αυτισμό, ενώ από τις Εκδόσεις Αιγίτις το πρώτο της μεταφρασμένο βιβλίο “Non sono un mostro ti dico!” Επίσης, από τις Εκδόσεις Ψυχολογίας κυκλοφορούν τα βιβλία της “Τι κρατάει η μαμά;” και “Ο μαμαπάς που σπαστάει η μαμά μου”.

ΤΑ ΔΗΜΟΦΙΛΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Λίζα Διονυσιάδου: Για ένα παράξενο χωριό

Γιώργος Γάββαρης: Ένα ποίημα

Μαρία Κοτοπούλη: ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΜΑΛΕΡ

Νάνσυ Εξάρχου: Το λουκέτο

Έφη Φρυδά: Σαν σήμερα γεννήθηκε ο Egon Schiele – Ο ζωγράφος αποκαλύπτει τον ποιητή

Αναζήτηση...

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Περί Ου

Μου αρέσει η Σελίδα! 2,5 χιλ. "Μου ε

Γίνετε ο πρώτος από τους φίλους σας στον οποίο αρέσει